

af fusionsdirektivet (direktiv 90/434/EØF). De gældende regler om tilladelse til fusion, spaltning og tilførsel af aktiver er omtalt i kapitel 3 i cirkulære nr. 31 af 22. februar 1996 om fusionsskatteoven, der er ændret ved cirkulære nr. 105 af 4. juli 1997 om spaltning, fusion og aktieombytning, samt cirkulære nr. 145 af 12. august 1998 (lættelse af strukturtilpasning).

Det bemærkes, at grænseoverskridende fusion og spaltning efter de danske selskabsretlige regler ikke er muligt.

Efter *forslaget* overføres Ligningsrådets kompetence til at træffe afgørelse efter § 15, stk. 1, § 15 a, stk. 1, og § 15 c, stk. 1, til skatteministeren. Skatteministeren kan, jf. fusionsskatteovens § 15 e, bemyndige de statslige eller de kommunale skattemyndigheder til at træffe afgørelser efter loven. Ministeren kan fastsætte regler om adgang til klage over afgørelserne, herunder om, at afgørelserne ikke kan indbringes for højere administrativ myndighed.

Det er tanken ved udlægningsbekendtgørelse enten at udlægge kompetencen til at træffe afgørelse efter den nævnte bestemmelse til told- og skatteregionerne eller Told- og Skattestyrelsen. Hvis kompetencen til at træffe afgørelse udlægges til told- og skatteregionerne, skal disse, hvis anmodningen ikke kan imødekommes, eller der skal stilles vilkår - med begrundet indstilling - indsende sagen til Told- og Skattestyrelsen til afgørelse.

Den myndighed, der får udlagt kompetencen til at give tilladelse, skal - som nu Ligningsrådet - først tage stilling til, om den transaktion, ansøgeren ønsker at foretage, er en fusion som defineret i lovens § 1, stk. 3, en spaltning som defineret i lovens § 15 a, stk. 2, eller en tilførsel af aktiver som defineret i lovens § 15 c, stk. 2. Hvis transaktionen ikke falder ind under definitionen på fusion henholdsvis spaltning eller tilførsel af aktiver, kan myndigheden ikke give tilladelse til anvendelse af lovens regler.

Bestemmelserne i fusionsskatteovens § 15, stk. 1, § 15 a, stk. 1, og § 15 c, stk. 1, om tilladelse til fusion, spaltning og tilførsel af aktiver skal, som fastsat i ovennævnte cirkulæres pkt. 3.1.1.(4), forstås i overensstemmelse med fusionsdirektivets artikel 11, stk. 1, litra a. Den myndighed, der får udlagt kompetencen til at give tilladelse, kan således - som nu Ligningsrådet - afvise at give tilladelse til anvendelse af lovens regler, hvis en fusion, en spaltning eller en tilførsel af aktiver må antages at have skatteunddragelse eller skatteundgåelse som sit hovedformål eller som et af hovedformålene. Myndigheden kan - som det mindre i det mere - fastsætte særlige vilkår for fusionen, spaltningen eller tilførslen af aktiver med henblik på

at imødegå skatteunddragelse eller skatteundgåelse. Det må bero på en konkret vurdering under hensyn til den til enhver tid gældende skattelovgivning, om en fusion, en spaltning eller en tilførsel af aktiver må antages at have skatteunddragelse eller skatteundgåelse som hovedformål eller som et af hovedformålene. Det må i givet fald bero på en konkret vurdering, om ansøgningen må afvises, om det er tilstrækkeligt at fastsætte særlige vilkår, og hvilke vilkår, der må anses for nødvendige og tilstrækkelige. Vilkårene kan tilsigte at imødegå omgåelse af anden lovgivning end fusionsskatteoven. Vilkårene kan også tilsigte at imødegå omgåelse af reglerne i fusionsskatteoven.

Efter *forslaget* skal afgørelsen kunne indbringes for Landsskatteretten efter reglerne i skattestyrelseslovens kapitel 3, og reglerne i kapitel 3 A om omkostningsdækning skal kunne anvendes. Landsskatterettens afgørelse kan indbringes for domstolene. Hermed bringes reglerne i overensstemmelse med EF-domstolens dom af 17. juli 1997 i den såkaldte Leur-Bloem-sag. I dommen, der er offentliggjort i Skat Udlad 1997, 257, fastslås det, at fusionsdirektivets artikel 11, stk. 1, litra a, skal fortolkes således, at ved afgørelsen af, om den påtænkte transaktion som hovedformål har skattesvig eller skatteunddragelse i direktivets forstand, skal de kompetente myndigheder foretage en samlet undersøgelse af den konkrete situation. Undersøgelsen skal kunne undergives en retslig prøvelse. En nærmere afgrænsning af begreberne »skattesvig« og »skatteunddragelse« fremgår hverken af fusionsdirektivet eller Leur-Bloem-dommen. Om afgrænsningen af begreberne fremgår det af skatteministerens svar til Folketingets Skatteudvalg den 20. januar 1992 på spørgsmål 30 og 31:

»Skattesvig« og »skatteunddragelse« anvendes i den danske oversættelse af fusionsdirektivet på en lidt anden måde end normalt i dansk skattelovgivning.

I den franske originaltekst står der »la fraude ou l'évasion fiscales«. Selv om oversættelsen heraf til »skattesvig eller skatteunddragelse« næppe kan kritiseres ud fra en sproglig synsvinkel, havde det været i bedre overensstemmelse med sprogbrugen i dansk skattelovgivning at oversætte til »skatteunddragelse eller skatteundgåelse«, idet »évasion fiscale« er en ikke-strafbar undgåelse af at betale skat. I den engelske og den tyske oversættelse står der da også henholdsvis »tax evasion or tax avoidance« og »Steuerhinterziehung oder - umgehung«.

Det bemærkes, at det kun er afgørelser efter § 15, stk. 1, § 15 a, stk. 1, og § 15 c, stk. 1, der kan indbringes for Landsskatteretten. Baggrunden herfor er, at en prøvelse af tilladelse henholdsvis vilkår, herunder æn-